

Resebrev - juni 2011. Genom New York stad och stat!

Vilken känsla! Efter en pirrig natt i dimma närmade vi oss New York. I en vit och våt värld, där båtar for kors och tvärs och tutade. En svag sol hängde över horisonten och jobbade hårt på att tränga fram. Och plötsligt, där stod hon - Statue of Liberty! Snart växte Manhattans skyline fram och vi fick nypa oss i armen. Vi var verkligen i New York, på egen köl! Och det på 3-årsdagen av vår långsegling.

På väg in till New York

Frihetsgudinnan

Manhattans skyline i morgondis

Marinorna här är jättedyra, men en bit upp längs Manhattan ligger 79th Street Boat Basin. En kommunal marina som har bojar. 12 av dessa hyr man ut till gästande båtar för 30 US\$ per natt. Vi hade tur och fick en! Läget är perfekt. Vi ligger granne med Riverside Park och bara tre gator upp ligger Broadway och Metron. Ett par kvarter till och du är i Central Park. På Broadway hittade vi även en läcker mataffär och en vinbutik. Denna dag blev det champagne!

Här träffade vi åter Hjalte & Brittis från Flying Penguin, som vi seglade med från Trinidad för ett halvår sedan. Våra vägar möttes senast på Goudaloupe och nu hade de mellanlandat i New York efter en snabbvisit i Sverige medan Flying Penguin väntade på Bermuda. Det är ju en seglares vardag, att mötas och skiljas, och ibland möts man igen. Alltid lika roligt.

6:e Avenyn avstängd för marknad

Under helgen cyklade vi runt på Manhattan och i fina Central Park. På lördagen var hela 6:e Avenyn avstängd för det var marknad och där såldes allt mellan himmel och jord.

I Central Park har över 500 000 träd och buskar planterats under de 16 år det tog att skapa parken och det finns många olika områden, från öppna strikta ytor till tät skog. Djurpark, fiskedamm, badanläggning, nöjespark, isrink och mycket annat finns det också. Helt ljuvligt med massor av folk och aktiviteter! Barnfamiljer, joggare, cyklister, soldyrkare, flanörer och hundägare samsas här.

Olika färdstätt men inga bilar

Nöjespark i parken

Flera dammar finns det

B&H, världens största fotoaffär var given. Kapten fyller snart år så det blev ett nytt objektiv. Det är en mycket speciell typ av affär. Den drivs av judar, så alla farbröder i butiken har kalott och långa hårtofsar. På kameravåningen kan man kika på mindre kameror i olika märkesdiskar men så snart det blir fråga om köp får man ställa sig i kö till någon av de 62 expertdiskarna. Det är även där systemkamerorna finns. När man vill köpa något får man en ordersedel och varorna far iväg i en låda på räls uppe i taket. Köper man något mer skickas en ny låda och man får en ny, lite längre ordersedel. Till slut går man till kassan och betalar. Med kvittot i hand kan man sedan hämta ut sina nyinköpta prylar. Inga stölder i den butiken!

B&H, tar upp ett helt kvarter längs 9:e Avenyn. I två plan!

Metropolitan Museum of Art (MET) besökte vi. Det är ett av världens största så man skulle nog kunna tillbringa en hel dag där. Vi hade tre timmar så det blev att välja. Här finns många permanenta utställningar som visar europeisk konst men man har också en stor avdelning med egyptisk konst. Och förstås skulpturer, instrument, asiatisk konst och en amerikansk avdelning. Utöver det pågår ständigt ett antal tillfälliga utställningar.

Entrén till MET

Läckra skapelser med fotoförbud, men EN bild fick vi!

Vid vårt besök var det långa köer till något. 1 timmas väntan kunde vi läsa, men inte till vad. Vi gick förbi en dörr och tyckte det såg spännande ut så vi gick in. Det var det! En specialutställning med britten Alexander McQueens extravaganta kläder. Helt otroligt häftigt! Vi upptäckte att vi gick åt fel håll och det visade sig att vi hade gått in bakvägen. Det var nämligen hit alla köade! McQueen, som dog 2010 bara 40 år gammal, har jobbat åt de stora modehusen innan han startade sitt eget märke. År 2000 köptes det upp av Gucci.

Det finns hur mycket som helst att se och göra på Manhattan. Lunch i Chinatown och middag i Little Italy såklart. Vi har varit i New York förut så alla "måsten" var redan avklarade men metron ner till Ground Zero tog vi. Här bygger man för fullt på de nya World Trade Center-tornen och 11 september 2011 invigs minnesdelen, mitt i området. Symboliskt datum, 10 år efter attacken. Där grunderna fanns efter tvillingtornen har man idag gjort två stora pooler. Längs innerkanterna faller vatten 10 meter ner till ytan och längs ytterkanterna har namnen på de nära 3 000 som dog här graverats. Runt området skall sedan 400 träd planteras.

Freedom Tower - halvvägs uppe

Och ett besök på IKEA! De finns bland annat på Brooklyn, dit vi tog metron och sedan gick.

Det var nog inte det bästa vi gjort. En promenad genom halvsunkiga kvarter där vi kände hur vi stack ut. Allt gick dock bra. Efter att ha fyllt på kaviarförrådet bjöd IKEA på en shuttle tillbaka till tunnelbanan.

Det svenskaste av allt - Kalles kaviar!

Efter en vecka i New York var det härligt att gå vidare norrut längs Hudson River. Tyst, grönt och ren luft. Under dagen blev det allt varmare och väderrapporterna varnade för Excessive Heat Warning. Temperaturen steg allt mer och när vi ankrade i en fin vik vid

Havenstraw Bay var den uppe i 38 grader. Strax därpå blev vi bordade! Denna gång av polisen här, som tack vare alla terroristhot mot New York, kollar alla utländska båtar som befinner sig så här nära den stora staden. Det kan ha inverkat att det låg ett kärnkraftverk i närheten. Jättetrevliga killar som berättade att vädret är helt galet, i morgon skall det bli ännu varmare. Vi fick lämna ifrån oss alla viktiga papper; vårt Cruising permit, pass o båtpapper. Dessa skannade de sedan nere i sin båt.

Trevliga sjöpoliserna på besök

Skönt att vi varit så noga med att ringa och anmäla oss överallt. Det skall man nämligen göra som utlänning. För varje delstat man angör skall man ringa och tala om var man befinner sig. Bötorna om man inte gör det är 5 000 US\$. Vi har hela tiden frågat om numret till nästa delstat men nu i New York fick vi ett telefonnummer som gäller för hela USA, de kopplar till rätt stat, mycket enkelt. Numret är: 800-973-2867 för den som behöver det.

Mycket riktigt, nästa dag blev väldigt het och vindstilla. Sent på eftermiddagen började det mullra runt oss. I en liten paus i regn, åska och blixtrar lade vi till vid Marlboro Yacht Club och sedan brakade det loss. Vi befann oss i ytterkant av ovädret och fick bara känna på det lite. Båtgrannens kompis 2 Nm söder om oss hade fått hagel stora som golfbollar över sig. Loopare som låg kvar där vi varit natten innan draggade och drev upp på land i de kraftiga vindarna, med skador på båtar och propellrar som följd.

Hudson River är bred och djup med förvånansvärt lite trafik. Strömmen vänder var 6:e timma och tar med sig diverse grenar från strandkanterna. Ibland hela stockar, så det gäller att hålla utkik. Längs båda stränderna går järnvägen. På östra sidan persontåg, troligen pendel in till New York. I södra delen går godstågen längs västra stranden.

Fint fyrhus längs Hudson River

Hudson Valley är grön och vacker där den ligger mellan bergskedjorna Catskill och Taconic. Floden kantas av små samhällen och tjustiga egendomar. Redan på 1800-talet blev det populärt bland societeten att bygga sommarhus här. Vanderbilt byggde ett italienskt rennässanspalats, Franklin D. Roosevelt är född här och behöll sitt barndomshem som sommarvilla. Än idag byggs det nya ståtliga hus här. Det finns också flera fort, bland annat West Point med Fort Putnam, militärhögskolan som utbildat många officer för USA.

West Point med Fort Putnam, stort & ointagligt

Vanderbildts sommarpalats

Efter några dagar anlände vi till Castleton, ett litet samhälle strax söder om Albany. Vi hade turen att komma lagom till båtklubbens årliga öppet hus då alla medlemmar var på plats och klubben bjöd på mat, dryck och underhållning. Det verkar som hela det lilla samhället var medlemmar i båtklubben för här fanns helt klart fler människor än vad det fanns båtar i den lilla hamnen. Välkomnande var det i alla fall och det blev ju inte sämre när en av medlemmarna, Rob, direkt lånade oss sin bil för att åka och handla! Seglare själv förstås.

Det fanns gott om stora, vackra båtar i hamnen

Här låg seaQwest tryggt så vi hyrde bil och körde österut. Tiden räcker inte för oss till att segla längs New Englands ostkust men det sägs att där är fint att segla så vi ville i alla fall se lite av den delen. Vi körde till Newport, som verkligen är en sommar- och seglarstad, typ Marstrand/Sandhamn. Här kikade vi på fräcka båtar, bland annat Volvo Ocean Race-båten Puma, som sponsras av Berg Propulsion. Det var verkliga giganter som låg i marinan, här går nämligen starten för sommarens Transatlantic Race om ett par veckor.

I centrum ligger husen tätt, är uppförda i trä och ofta vitmålade. Det är charmigt och folkligt. Det gamla varvet är omgjort till små butiker och restauranger. Man kan förstås åka ut med någon av de gamla båtarna som finns här eller bara sitta och njuta av folklivet. Newport är också känt för sina enorma residens, främst längs Bellevue Avenue. Även här hade familjen Vanderbilt sommarhus, det största av dem alla, The Breakers. Orten ligger på en halvö, omgiven av vatten på tre sidor, och en tur längs Ocean Drive bjuder på härliga vyer över klippor och hav, inte olikt Bohuslän. Till och med bron ser ut som Älvsborgsbron! Mycket trivsamt.

Marble House, även det ägt av Vanderbildts

The Breakers, enorm egendom med havsutsikt

Vi hade bokat in oss på Davenport House Bed & Breakfast i New Bedford. Härifrån går nämligen färjan till Martha´s Vineyard som vi tänkt besöka. Huset vi bodde i var från 1912 och ett av de få som byggts i korsvirke. Roligt att få se insidan av ett amerikanskt hem, i detta fall helt i gammal stil. Ett underbart hus som beboddes av ett par som verkligen var gästfria och måna om att vi skulle trivas.

Davenport House, vi bodde till vänster på andra våningen

Nästa dag var det kallt, mulet och en nordlig iskall vind drog ner över området så någon färjetur var inte aktuell. Istället tog vi bilen ut till Cape Cod, en 11 mil lång halvö söder om Boston, där Kennedy-klanen tillbringat somrarna sedan 1920-talet. Men först besökte vi det fina valmuseet i New Bedford. Många av orterna här var en gång stora inom valfångsten och anorna lever kvar.

I New Bedfords museum visar man hur livet var då, vilka båtar och verktyg som användes och här finns till och med en modell av ett valfartyg, så stort att man kan gå ombord och kika. Lite kul var att det fanns tavlor som visade olika typer av båtar som använts för olika sorters fiske, bland annat en svensk kosterbåt!

Än idag finns här en livaktig fiskeflotta men numera fiskar man mest snäckor.

Fantastisk modell man kunde klättra upp på

På Cape Cod finns fullt av små pittoreska samhällen, chika affärer, underbara stränder och ett livligt fiske. Och massor av fina hus och sommarparadis. Vi körde längs småvägar längst österut till Chatham och vandrade längs den mysiga huvudgatan. Kylan gjorde att utomhusvistelserna blev korta så vi åkte runt en hel del och bara kikade på allt fint. Fisk och skaldjur är förhållandevis billigt här och befolkningen ofta förmögen så här äts det skaldjur som vi andra äter snabbmat. Eller vad sägs om "lobster roll"? Alltså typ ett korvbröd fyllt med färsk hummer! För den som inte gillar hummer finns krabbkakor och friterade ostron . Eller färska skaldjur. Här verkligen frossar man i dem och vi hängde på. Ljuvligt gott!

Storfavorit - Lobster Roll!

Det fanns gott om fina hus på Cape Cod. Stora och små. Många i obehandlat cederträ med vacker patina.

På vår sista dag sken åter solen och både värmen och vi återvände till Newport. Staden ser gärna sig själv som världens seglarhuvudstad och denna dag gick startskottet för J-Class Regatta Newport. J-Class är de otroligt vackra båtarna som bland annat seglade om Americas Cup under 1920- och 1930-talet, och vi fick nu se dessa giganter till havs! Idag finns bara fem av båtarna kvar och endast två är i original, de andra är replikor.

Velsheda vs Ranger

Båtarna är upp till 140 fot (42 meter) långa, väger upp mot 200 ton och har master som når 175 fot (52,5 meter) upp i luften. Från vår utkiksplats nedanför Eisenhowers sommarhus hade vi första parkett och kunde njuta av duellen mellan Velsheda och Ranger.

Vi avslutade vår minisemester med ett besök i hamnen efter racet och kunde se båtarna på nära håll. Detta är nog det vackraste man kan hitta i båtväg!

Velsheda, byggd 1933 och i toppskick!

På hemvägen fick vi åter uppleva ett av dessa plötsliga oväder. Extrema väderomslag som kommer med väldigt kort varsel. Oftast passerar de också ganska snabbt och det är skillnad på att vara i en liten båt mot att sitta i en bil med gummidäck.

För första gången på 3 år skulle seaQwest´s mast ner. Det behövs för att vi skall kunna gå genom Erie Canal till sjön med samma namn. Många slussar och några broar som bara är 20 fot (6 meter) höga. Här i Castleton finns en mastkran, elektrisk, som man kan använda. Att ta ner var inget större problem, men sen skulle masten förvaras på däck.

Bakom klubbhuset låg massor av plank och ställningar som sydgående båtar lämnat efter sig. Kapten hade hittat finfina saker och med masten hängandes bak i targabågen såg det riktigt bra ut. Nu skulle allt bara surras.

Då kom en bogserbåt i full fart på floden, gjorde stora vågor, och vår ena ställning kom i gungning. Skruvarna gav sig allt mer och hela paketet skulle precis braka ihop när vi hissade masten lite. Vi hade ju fortfarande inte kopplat loss mastkranen! Puh, det kunde ha gått illa. Eller man kanske skall vara glad att det hände här och inte ute på vattnet.

Nästa dag gick vi vidare till lilla, mysiga Waterford som är starten på Erie Canal. Här finns ett fint välkomstcenter för staten New Yorks kanaler och här betalar man avgift för slussningen, ca 225 kr för 10 dagar. Här ligger man gratis längs kajkanten, i max 48 timmar.

Vi hade redan gått igenom en sluss så nu skulle vi slippa tidvatten på ett tag.

Vi cyklade runt och träffade flera gamla bekanta. På söndagsmorgonen var det "Farmers market" längs strandpromenaden och vi hittade riktigt goda jordgubbar. Bådar gott inför midsommar.

seaQwest i väntan på slussning i Waterford

Så startade vi slussningen på riktigt, med "Waterford Flight", det vill säga fem slussar på rad. Precis som hemma är det försommar med härliga gröna färger, det till och med luktar sommar. Slussarna är ganska stora, rymmer 8-10 båtar, men det är bara fritidsbåtar här så allt går oftast lugnt och fint. Erie Canal har funnits sedan 1825 och blev snabbt en viktig led mellan östra och västra USA. Dagens slussar byggdes för ca 100 år sedan men renoverades år 2000. Höjdskillnaden är vanligen runt 6 meter i varje sluss, förutom i nummer 17. Den är en av världens högsta slussar. Här lyfts man nämligen över 12 meter! Slussen är byggd helt i betong med en lucka i nerkant, likt en giljotin, som öppnas för att släppa in båtarna.

seaQwest har just glidit in under "giljotinen" i sluss 17

På många ställen finns rester av den tidigare kanalen, bland annat i Scotia där vi tog nattstopp. Idag är det sluss nummer 8, men förr var det sluss nummer 23 och den finns bevarad strax intill vår kaj.

De gamla slussarna var mycket smala, bara en båt i taget kunde slussa och båtarna drogs av mulåsnor eller hästar genom kanalen. Samhällena längs kanalen ligger oftast med ca 15 miles avstånd, vilket var vad dessa dragare klarade på en dag. På de flesta ställen kan vi stanna längs kanalkanten, ofta nära någon sluss, utan att det kostar något, men ibland finns det lite kringsservice och man får betala en avgift.

Rester av de gamla slussarna

Amsterdam var ett annat stopp. En ort som det hade gått riktigt illa för i lågkonjunkturen. Ett stort köpcenter utanför staden bidrog till nedgången och idag finns många övergivna lokaler och bostäder. Tragiskt att se.

I Little Falls tänkte vi stanna och fira midsommar. Där skulle det bli ångbåtsträff och på kvällen skulle ett dixieband spela. Perfekt, tyckte vi. Tyvärr hade ångbåtarna bokat hela den lilla hamnen så vi fick inte plats. Istället fortsatte vi till Rome och dukade upp. Vi plockade vilda blommor, kylde nubben och tog fram sill och hårt bröd från IKEA. För midsommar skulle det bli.

Vid sjön Oneidas östra strand ligger Sylvan Beach. En äkta gammaldags turistort med 4 miles sandstrand, sheriff i båt, husvagnar, tivoli, retrostil och strandhus. Men det var lördagkväll, fullt av folk och på vår närmaste restaurang spelades det bra livemusik.

Här kan man sedan välja att ta Oswego Canal och gå upp i Lake Ontario, vilket var vår plan från början. Så gör de flesta och de går sedan via Trent-Severn Canal i Kanada vidare västerut till North Channel. Det kan vi inte göra då det garanterade djupgående i den kanalen, och dess slussar, bara är 6 fot vilket är detsamma som vårt djupgående. Det vågar vi inte chansa på i hårda betongslussar! Istället skulle vi slussa upp till Lake Erie via Welland Canal. Den är inte så lång men slussarna är avsedda för stora fraktfartyg och bara ett fåtal fritidsbåtar går den vägen. Vi har nu hört så mycket hemska historier om hur dessa behandlats så vi avstår gärna.

Istället fortsatte vi västerut på Erie Canal. Denna slingrar sig här fram, oftast med bebyggelse längs stränderna och ibland passerar vi någon mindre sjö. Djupet blir lite lägre i denna del, 12 fot istället för 14, men även brohöjderna minskar. Här finns flera broar som inte är högre än 15,5 fot och vi är 15 fot höga med vår vindsnurra. Men kapten ringde superintendenten för kanalen innan vi gjorde detta val, för att fråga om det höga vattenståndet som varit tidigare och det skall inte vara några problem. Vi har hört om en båt som fick vända för två veckor sedan av just den anledningen!

Motorvessel seaQwest

En av kanalbolagets bogserbåtar

Floden och kanalen har förstås sitt eget djurliv. Här finns gott om fåglar, bland annat kanadagäss, änder, hägrar, en och annan anka och någon enstaka vithuvad örn. Gott om fisk som hoppar, någon utter och massor av ekorrar i träd och trädgårdar. Oavsett om man bor stort eller litet, i gammalt eller nytt tycks det som om alla har en stor, välkött gräsmatta mot vattnet. Att sälja åkgräsklippare här måste vara toppen! Oftast har man någon form av sittplats vid vattenkanten, många har en brygga och kanske en båt. Det är en väldigt prydlig del av landet vi upplever.

Blue Huron (eller häger)

Kanadagäss finns här gott om

Tränar på trandans?

På väg västerut fick vi en dag en kort regnskur över oss och sedan svartnade himlen allt mer i öster. Bara någon timma senare kom det varningar via VHF-radion. Lågtrycket hade fördjupats och ett rejält åskväder hade utvecklats. Man uppmanade folk att söka skydd inomhus och absolut inte vistas nära några fönster, på grund av de stora haglen!

Än en gång klarade vi oss och fick lite sol i Lyons där vi stannade för natten. Där hittade vi en liten pub, med en mycket ölintresserad ägare, så man serverade ovanligt många olika lokala sorter, trevligt.

Nästa dag hann vi inte långt förrän vår plotter visade att vi åkte omkring på land. Hela Erie Canal var borta! Kortet skall ju avse hela USA. Inget jätteproblem, vi har ju sjökort i datorn också. Till vår förvåning såg det likadant ut där. Vi hade ju tankat ner kort för hela staten New York?

Här i USA kan man nämligen helt gratis hämta färsk sjökort via Internet, via länken www.charts.noaa.gov. Men nu visade det sig att för denna del finns det inga. Inget olösligt, det är bara att följa kanalen och dess utprickning, men snopet.

Vi stannade i Fairport, som var först med att välkomna båtfolket längs kanalen, och som därmed stått modell för många andra orter. Allt var fint ordnat för oss med bland annat kanalens fräschaste duschar, el och vatten, fina bryggor och personal som månade om oss.

Så här i slutet av Erie Canal är det inte så många slussar, istället får vi stanna och invänta lyftbroar. 15 stycken närmare bestämt. Lustiga skapelser där man alltså lyfter hela bron rakt upp i luften så att vi kan komma under.

Lyftbro i Fairport, upphissad till 16 fot

Vi närmar oss nu Buffalo, Niagarafallen och påmastning, men mer om det nästa månad.

Heléne @ seaQwest

Newport Regatta J-Class!

Mäktigt & vackert med dessa giganter. Observera bron, nästan som Älvsborgsbron i Göteborg.